

POČURÁVÁNÍ

ÚVODNÍ SLOVO:

Na setkání o ekzému zde byli rodiče s dítětem, a já jsem řekl, že to není dobré. To proto, že dítě je zapleteno v systémových silách, neví o tom a nemůže se z nich samo dostat. Nemá šanci, teprve až v dospělosti. My dospělí můžeme, můžeme osvobodit sebe i dítě. Představuje to velkou práci, ale možné to je. Dítě takovou možnost nemá. Dítě symptom nese. Pro dítě je obtížné vidět, jak rodiče trpí. Pokud je dítě s matkou a otcem na konstelaci, je pro dítě strašné vidět, do čeho je matka zapletena. Stále jen sleduje trpící matku, případně otce, ne svoji svobodu, nemá na výběr. Děje se to na základě dětské slepé lásky. Rodiče nemají brát dítě na konstelace ani v jeho 30 letech. Je to špatně.

Proč to rodiče udělají? Domnívají se, že tím, že ho s sebou na konstelace vezmou, mu umožní osvobodit se. Dítě ale nevydrží dívat se na „trpící“ matku v jejím zapletení.

Ve skutečnosti to rodiče dělají, protože chtějí být nevinní. Cítí hluboko v duši, že se provinili tím, že na své dítě naložili buď své, nebo historické nedořešené věci. Stačí, když se o rovnováhu v systému postará rodič, dítě je tím pak osvobozeno bez dalšího.

Když například matka vezme svou dceru na konstelace proto, že se ukázalo, že život dcery je negativně ovlivňovaný ze strany otce, a chce, aby si to dospělá dcera narovнала ve své konstelaci, zatahuje dceru do své války s jejím otcem, a tak se vlastně jedná o zneužití dcery matkou. Navíc matka předjímá, jakým směrem má konstelace jít, a to je přímo proti úzdravě, které je možné prostřednictvím konstelací dosáhnout. Je to velká nepokora a zneužití.

Kdo už delší dobu pracuje na osvobození se ze systémové nerovnováhy, ví, jak je obtížné pustit vlastní zapletení, jak často se mu stane, že se přistihne, že je stále zapletený, i když si už myslel, že je to za ním. Znovu a znovu. Jsme dospělí, máme kompetence, dítě nemá žádné takové kompetence.

Někdy pozvu celou rodinu na konzultaci. Nebo rodiče přivedou dítě, které něco dělá, s čím rodiče nesouhlasí. Dítě tam je a poskytne obraz, jak se chová ve vztahu k rodičům a oni k němu. Často je to zbytečné, dítě zůstává zapletené. Když rodič neudělá změnu, dítě nemá šanci dostat se ze starého modelu.

Uvidíme, odkud se bere počurávání.

Ekzém je symptom, který přímo neohrožuje život. Na poslední modelové situaci s ekzémem dítě ekzém vůbec nezajímal, nejsilnější byla jeho tendence ke smrti za mrtvým dvojčetem. Padla otázka: „Je to opravdu ekzém?“ To je správná otázka. Ekzém tam určitě byl, ale dítě mohlo mít také jiný příznak, který skrze kůži nebylo vidět. Symptom byl viditelný, přesto dítě mělo tendenci nežít život naplno

ne kvůli ekzému. Příčinou byla jeho loajalita s mrtvým dvojčetem. Skleslost dítěte a stoupání si stranou ale bylo přičítáno právě ekzému.

Mohlo být smutné, držet se stranou atd., což by se mohlo vysvětlovat, že kvůli ekzému se dítě straní. Důsledky jsou nasnadě.

Je dobré jít se symptomem k doktorovi, ten ho vyléčí a tím vytvoří prostor pro práci na hlubší úrovni. Proto má význam neumřít na angínu. Je v tom příležitost, že se jednoho dne rodič podívá, proč má angínu právě jeho dítě. Také dítě v dospělosti má šanci se na to podívat.

U těchto projevů je třeba nedívat se pouze na symptom. Je nutné vidět i dítě a skrze symptom i to, na co upozorňuje.

Musíme si vážit možnosti podívat se na symptom, odkud se bere. Tak budeme dnes pracovat, s otevřeností k tomu, co přijde, s vnitřní pokorou, že jsme obdarovaní vidět ty věci.

Každý sám, každý s tím svým.

Postavím pouze symptom.

MODEL 1

Vysvětlivky:

D	dítě, zástupce je žena	F1	fašista – muž
S	symptom – počurávání, zástupce je žena	F2	fašista – muž (zástupce je žena v čepici)
O	otec dítěte, zástupce je žena v čepici	OB	oběti
M	matka dítěte	Pav.	Pavelčák

D a S stojí proti sobě ve větší vzdálenosti, D se dívá nesměle na S.

Symptom couvá, D se něco děje, dává nohy křížem, drží se za pusy.

Pav. na D: Co se s tebou děje?

D: Jsem holka z první třídy, mám úzkost, strach, tlak, už to nevydržím, stydím se za to, klepu se, jsem sama, v panice, bojím se, bojím se na všechny koukat, ať se mi něco nestane, jestli na mě někdo bafne, všechno pustím.

Pav. na symptom: Ty bys to mohla vědět, o co tady jde?

S: Jsem počurávání i pokakávání, táhne mě to pryč. Týká se TO matky, ne dítěte.

D: Já nechci domů, radši zůstanu v družině. Nechci domů, courám se, vymýšlím, jdu ke kamarádce, přijdu pozdě a bude výprask.

Pav. staví do konstelace další ženu jako matku dítěte – vedle a mírně za dítě. S přechází k matce a stoupá si vedle ní.

Pav. k publiku s pohledem na kroučící se dítě: Dítě to sotva drží.